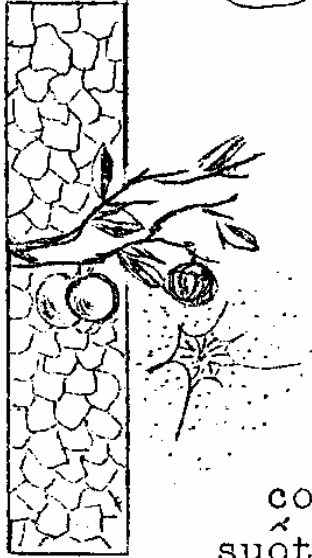

Niệm vụ của Ty

Ty thay áo
rồi treo lên
giường đắp mền lại
Những giọt nước mắt
nóng hơi tiếp tục tràn
ra. Thôi vậy kỳ thi này
coi như ty đội số, thức
suốt đêm qua cũng uổng công
Vậy mà mẹ không hiểu cho Ty
chỉ hết. Nhớ lúc thất thểu ôm -
cặp, vừa bước vào nhà, đã nghe mẹ
hỏi "bài vở ra rã". Ty buồn bã lắc
đầu rồi đi thẳng lên gác. Giọng mẹ buồn
nửa trách nửa giận vọng theo :

- Học với hành ! Ban B mà làm toán
không được, giỏi nhiều rồi đó.

Buồn dâng lên ngập tràn. Ty nấc lên
Ba ơi ! Ba. Tất Ty là vậy, khi nào có
chuyện chỉ buồn mà không nói được Ty
lại kêu ăa, kêu một hình bóng đã sáu
năm trời xa cách.

Ty kêu và nghĩ rằng mình đang nín

kéo một tình yêu thương thiêng - liêng nào đó nhưng vô tình dính líu vô cùng thân yêu. Rứa là Ty soi gương để nhớ khuôn mặt mình mà hình dung mà tưởng tượng ra Ba. Bởi mẹ hay thường bảo "Ty giống ba ghê lắm".

Bây giờ Ty lại nhớ Ba ray rức. Ba ơi ! sao ba chưa về, 6 năm rồi. Ba ra đi từ một mùa xuân và ở phương xa nào đó Ba có thâu hiểu cho nỗi thiếu thốn tình cha của con không ? Mẹ không hiểu cho con chi hết. Mẹ đang nói cay con đó ba ơi. Nếu có Ba... Ba về với con đi Ba ! con chờ, chờ mãi, chờ hoài, chờ mòn mỏi thôi Ba ơi ! Ba ơi ! về đi Ba, về mà yêu thương vô về dùm con nghe Ba, Ba ơi, Ba ơi !

Ty khép mắt lại. Hơi thở bắt đầu nhẹ và đều. Nhưng giọt lệ trên mi bắt đầu khô. Nỗi buồn và sự mệt mỏi của đêm thức học hôm qua đưa Ty vào giấc ngủ chấp chờn...

Cộc... Cộc.

Ai vậy ? Ty gấp tờ Đạc-san hè và chạy xuống nhà. Ai ? A. Thoa vô đây mi

- Nốc xì, ngủ kỹ vậy. Thi làm bài được không máy ?

- Ở đó mà được, mới nghe bà già ca

một câu ngọt như muối nguyên chất đây nè, còn mi, cây Toán chắc là xom lăm há Thoa ?

Thoa ngút dài.

- Tao không có tiền lẻ. Đừng có tán, tao cũng rửa thôi. Được như trật đương rầy.

Ty ưỡ oải với tay bật nút RADIO.

Chợt Thoa đập mạnh vào vai Ty.

- Mày im ! nghe kia.

Giọng người nữ xướng ngôn viên cắt đứt chương-trình nhạc. "Đây là tiếng nói Việt-Nam phát thanh từ thủ-đô Sài-gòn, trong hệ thống truyền thanh Việt-Nam. Sau đây mời quý thính giả nghe danh-sách những chiến-sĩ được trao trả

- Binh nhất Nguyễn-văn-Em, số quân 47/573.210.

- Hạ-sĩ Hoàng-văn-Ngân, số quân : 49/213.074 Sư-Đoàn 22 B.B.

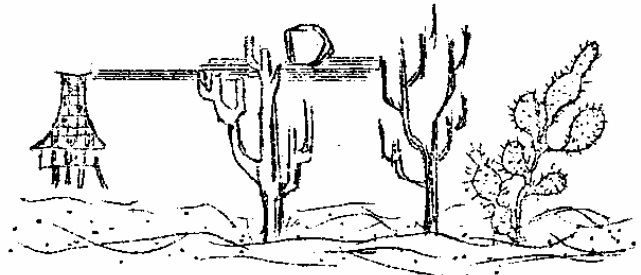
- Thượng-sĩ Trần-văn-Ái, số quân 52/742.103 Sư-Đoàn 23 B.B. Ty ôm choàng lấy Thoa trong nửa mắt.

- Thoa ! Thoa ơi ! Rồi Ba tao sẽ về phải không mày ? Mày đón thử chừng nào Ba tao về đến nhà ?

Thoa xô Ty ra nhìn sâu vào mắt bạn

- Ừ thì ba mày về nhưng làm sao tao biết được. Còn phải điều-trị về sức khỏe nữa chứ.

Hôm trước em tao đi đón các anh chiến-sĩ được trả về nó bảo "ông nào về đây cũng trong vàng, có ông hãy còn xiêu nữa cơ". Nhưng dù sao ba mày còn sống trở về là điều có phúc lắm, mà thôi tao về.

Nói xong, Thoa chạy ra đường phóng lên xe chạy như biển. Ty nhìn ra cửa sổ nỗi mong ngóng dồn lên mặt làm Ty hồi hộp chờ từng phút giây...

Sau một đêm trần trọc hai mẹ con không làm sao ngủ yên được. Trời hãy còn mù sương dày đặc mà hai mẹ con đã sửa soạn cho chuyến đi đón Ba Ty ngày hôm nay...

Suốt từ sáng đến trưa, dưới ánh

năng gay gắt của những ngày cuối mùa xuân miền cao-nguyên, từng giờ mong - ngóng. Một chiếc trục thẳng loại vận-tải, đập xuống song song với tiếng nói của phát-ngôn-viên. Mọi người chạy ra theo sau đoàn diu dật anh em binh-sĩ và Hội Hồng-Thập-Tự... Ty mở lớn đôi mắt tìm Ba trong đoàn người được t r ả về.

Bồng ! Ba ơi ! Ba ơi ! Ty kêu lên và ù chạy lên các bậc thang tàu. Người cha ôm lấy đứa con vào vòng tay âu-yếm với những giọt nước mắt sung sướng. Ty nghe trong người niềm hạnh-phúc b ấ y lâu, nay lan chạy khắp cơ thể.

Ty tìm thấy những nụ hoa phượng đang hơn hữ vui mừng trong gió n h u chính lòng Ty. Ty đón nhận một niềm vui.

© VIÊM-DZUY

11_b

Không có việc gì có giá-trị ở đời mà không đổi bằng thời - gian bị hiếu lăm, chịu đau khổ, cố-gắng và quyết thành công.

© FEURZINGER